

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: Udrag fra NIELS EBBESENS MINDESTØTTE. (1838.)

Citation: Kaalund, H. V.: "Samlede Digte", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 23. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-idm140388194306624/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

NIELS EBBESENS MINDESTØTTE.

(1838.)

— — —
„En Bautasten paa gammel ærlig Vis
vil Danmarks Folk for sin Befrier rejse,
for Ridder Ebbesen af Nørreris;
paa Randers Torv skal Ærestøtten knejse;
der skal i Seklers Storme stolt den staa,
paa Heltedaaden pegende tilbage,
og Slægterne, som komme og som gaa,
skal føle Hjerterne til Stovværk slaa
for gamle Danmark under Trængslers Dage.“

Saa hæved nylig sig en liflig Røst
i Larmen af de travle Arbejdsbier.
Den klang saa fædrelandsk med Liv og Lyst,
som Tonen i de gamle Melodier;
som Hedelærkens Foraarssang den led,
og herlig hæved sig i Manges Minde
den Tid, da Atterdagens Sol frembrød,
og Ebbesen dens Morgen farved rød
med Blod af Danmarks frygtelige Fjende.

Men nu er atter Alt saa dødt og tyst,
om Mindestenen høres knap en Stemme;
og denne Taushed har en Uglerøst,
som Livet af det bedste Haab kan skræmme.

Sé, derfor lyder højt mit Harpeslag,
som mig mit Fædrelands Natur det lærte
i Lærkens Pintsesang, i Stormens Brag;
kjækt vil jeg tale, Ebbesen, din Sag
med Toner, hentet' dybt fra Danmarks Hjerter!

Hvi er det da saa tyst? Fordi — o Skræk!
fordi vort undertrykte Lands Befrier
som Morder plettet er — med holstensk Blæk;
sé derfor Danmarks Folk forsigtigt tier!
Vi kunde lettelig fornærme én
af hine Pennehelte, som os love
i Gottorp at oprejse Gert en Sten;
slig Strid os kunde vorde let til Mén!
Og derfor lade vi nu Sagen sove.

O nej, mit elskte Fædreland, saa dybt
jeg kan ej tro, Du er i Afmagt sunken!
Du, som med Daad har Verdens Studsen kjøbt,
er Du en Olding nu saa svag og lunken?
Er slukt dit Ørneblik, er koldt det Blod,
som blussed stolt, ved Danmarks Navn, i Kinden?
Er Egen marvløs, trøsket i sin Rod?
Saa lad os jævne ud, o Danebod,
den Vold, som stærk Du taarned imod Fjenden!

Ja, hørte Du, hvis trætte Helteben
fem Sckler har paa Ærens Laurbær sovet,